

FOTO CAROLINE OLSSON

Ett mönster-samarbete

Den kreativa processen är ibland bara nys. Och ibland det mest spännande som finns. Vi kliver in hos Caroline Olsson och Lina Serning och förtrollas.

Text **Lisa Marie Mannfolk Eklund**

FOTO CAROLINE OLSSON

– Utställningen handlar om en lek med rummet där vi strävar efter att behålla det handritade och handens skapade uttryck. Vår materialpalett består av tuschritade mönster som på flera olika sätt appliceras på rummet och volymer, berättar duon.

DET SPÖREGNAR UTE och vi dricker kaffe, utan socker, och äter kaka tillsammans med inredningsarkitekten och formgivare Caroline Olsson och scenografen och kostymören Lina Serning. Det är ett riktigt, klassiskt Swedish Fika. Glömmer omedelbart att blusen är fuktprickig och tårna drunknar, för dessa kvinnor har schvung. Några dagar tidigare har deras gemensamma utställning *Volume of Pattern* plockats ned från Fiberspace Gallery på Södermalm i Stockholm. Men den var bara toppen på isberget, för jobba ihop, det gör de ofta.

– En sommar satte jag upp en lapp om att det fanns en kontorsplats att hyra här och Caroline ringde. Hon bor i kvarteret. Senare fick jag uppdraget att göra en konstnärlig utsmyckning till ett demensboende i Sundbyberg. Jag är inte så van vid att jobba med stora ytor eftersom jag oftast förhåller mig till scenrummet och kände att jag ville ha in en person till. Det blev Caroline, berättar Lina Serning.

Demensboendet var vitt, vitt, vitt och de visste att de var tvungna att göra något för att tona ned den institutionella känslan. Svaret på utmaningen blev mönster, färg och växter, något som skulle leda vidare.

– Vi pratade mycket om kulörer och jag

ritade mönster som vi tryckte som tapeter. I slutet av arbetet ville jag göra något med alla mönstren och kontaktade Fiberspace. De gillade vad jag visade och vi bokade utställningen. Det handlar så mycket om tillfälligheter ibland, säger Caroline Olsson och fortsätter:

– Jag tyckte att det skulle vara roligt att få in Lina också och göra något rumsligt, kanske till och med kroppsligt. Jag visade några prints för galleriet men utställningen blev till slut något helt annat. Det blir ju så när man har lång tid på sig. Det sker en utveckling hela tiden.

Att ha kul, denna lyxiga del av en arbetsprocess, har dominerat utställningsprojektet. Här fanns chansen att bortse från alla funktionskrav och beställare som ska göras nöjda i vanliga fall. Galleriet gav dem fria tyglar. Lokalen är liten men *Volume of Pattern* kändes ändå rik på idéer, uttryck och personlighet.

– I den här processen har vi jobbat med det som känts bra. Vi har gått vidare med det som känts kul. Vi har inte teoretiserat så mycket och inte haft ett tydligt koncept att förhålla oss till, säger Caroline Olsson.

En slump ledde dem fram till en tyggarderob som visade sig bli avgörande.

– Jag köpte den på en auktionssida på nätet och ►

FOTO CAROLINE OLSSON

Lina Serning och Caroline Olsson bakom den bastanta kimono.

FOTO SARA ULVENSTRAND

tog hit den och hade den stående ganska länge. Vi tänkte att vi skulle ha med den i utställningen men den tog så stor plats visuellt att allt annat kom i skymundan, förklarar Caroline Olsson.

– Men utifrån den gjorde jag kimono. Jag arbetade nästan som man gjorde förr i tiden: tog vara på en hel tygbredd. Förr klippte man ett hål i tygets mitt och så blev det ett plagg. Man var rädd om materialet. Det kändes viktigt när jag arbetade med Carolines tyger. De är exklusiva, konstaterar Lina Serning.

I studion, bredvid bordet med vårt fika, hänger delar av den nu nedplockade utställningen: Rullar med tyger med Carolines tryck, kläder i glada färger, lösbröst av tyg som också fungerar som bag in box-hållare och så den bastanta kimono på hedersplats i fönstret.

– Jag tyckte först att den var helt förskräcklig och kallade den för Mindcraft-monstret, säger Lina Serning.

– Det är så roligt, för jag tänkte alltid: ”Den ska jag ha på mig efter utställningen. Jag ska

cykla omkring i den.” Jag förstod inte att den var så stor som den är, minns Caroline Olsson.

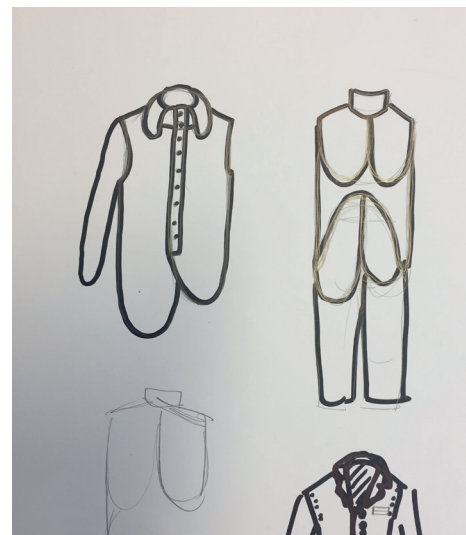
– Men den är fin på kroppen. Processen kan se ut så. Man kan ha en idé som verkar bra på papper och så blir det inte alls bra. Här var det precis tvärtom. Kimono behöver en kropp för att göras rättvisa, säger Lina Serning.

– Det är fint när man har en idé som är tögbar och sedan anpassar man sig efter processens flöde, menar Caroline Olsson.

Ett bra team består ofta av personer som respekterar och kompletterar varandra, så också här. Caroline Olsson och Lina Serning närmar sig det rumsliga från olika håll, med olika utbildningar och erfarenheter, men konstaterar att i deras fall blir $1 + 1 = 3$.

– Eftersom vi är två blir resultatet ibland oväntat, det blir inte alltid som man tänkt själv eftersom den andra kommer in med synpunkter, associationer och nya idéer, avslutar de.

Vi fortsätter att följa den här duon med intresse. Något säger oss att det kommer mer. ■

Skissandet ledde fram till flera olika resultat. Ett av Carolines Olssons mönster kommer exempelvis som tapet hos Photowall i höst.